

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně **Dětřichovská, spol. s r. o.**, se sídlem Dětřichov nad Bystřicí 200, 793 03 Dětřichov nad Bystřicí, zastoupená JUDr. Jaroslavem Brožem, jednatelem, adresa pro doručování Marie Stejskalové 767/62, 616 00 Brno, proti žalovanému **Ministerstvu zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, 117 05 Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2007, čj. 1919/2007-14130, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2010, čj. 6 Ca 240/2007 - 175,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně jako kupující uzavřela dne 26. 1. 2006 se Zemědělským družstvem Haňovice jako prodávajícím smlouvu o prodeji části podniku, na jejímž základě se stala vlastníkem, popř. pronajímatelem, řady pozemků (půdních bloků ve smyslu § 3a odst. 3 zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství), na nichž Zemědělské družstvo Haňovice provozovalo chov krav bez tržní produkce mléka. Tato změna uživatele půdních bloků

byla v souladu s § 3g zákona o zemědělství ohlášena Ministerstvu zemědělství a zaznamenána do evidence půdy.

[2] Se Zemědělským družstvem Haňovice jako prodávajícím dále uzavřel dne 2. 3. 2006 pan R. D. jako kupující kupní smlouvu, jejímž předmětem bylo mimo jiné 160 kusů zvířat (19 býků a 141 jalovic, k předání zvířat došlo již dne 22. 2. 2006). Dne 22. 2. 2006 uzavřela žalobkyně s panem R. D. smlouvu o spolupráci, jejímž předmětem byl chov zvířat ve vlastnictví R. D. na půdních blocích žalobkyně za účelem získávání a výroby živočišných produktů a k účelnému obhospodařování krajinotvorného prvku v souladu s jeho určením. Kupní smlouvou ze dne 17. 7. 2006 pan R. D. prodal zvířata ve svém vlastnictví (včetně těch chovaných na půdních blocích žalobkyně) společnosti IMPOL s. r. o. Smlouvou o spolupráci z téhož dne uzavřenou mezi žalobkyní a společností IMPOL s. r. o. byla nahrazena předchozí smlouva o spolupráci mezi žalobkyní a panem R. D.; předmět a obsah obou smluv byl v podstatě totožný.

[3] Dne 26. 4. 2006 požádala žalobkyně Státní zemědělský a intervenční fond (dále jen „fond“) o poskytnutí dotace na vyrovnání újmy vznikající při zemědělském hospodaření v méně příznivých oblastech a oblastech s ekologickými omezeními (vyrovnávací příspěvek) za rok 2006 podle nařízení vlády č. 241/2004 Sb., o podmínkách provádění pomoci méně příznivým oblastem a oblastem s ekologickými omezeními. Rozhodnutím ze dne 22. 11. 2006, čj. SZIF/2006/0443223, fond zamítl žádost žalobkyně o vyrovnávací příspěvek podle § 15 písm. a) nařízení vlády č. 241/2004 Sb., jelikož žalobkyně porušila podmínku obsaženou v § 13 odst. 1 písm. b) bodu 2 téhož nařízení vlády. Žalobkyně totiž nedodržela průměrnou intenzitu chovu hospodářských zvířat za období od 1. ledna do 31. srpna 2006 v intervalu 0,15 až 1,5 velké dobytčí jednotky na každý hektar zemědělské půdy, který žalobkyně obhospodařovala. Rozhodnutím ze dne 27. 7. 2007, čj. 1919/2007-14130, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí fondu potvrdil.

[4] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou u Městského soudu v Praze; správním orgánům především vyčítala formalistický přístup k posouzení žádosti. Pro stanovení výpočtu intenzity chovu hospodářských zvířat nesprávně vycházeli pouze z ústřední evidence stavu zvířat (v níž v rozhodném období nebyla příslušná zvířata registrována na žalobkyni) a odmítli se jakkoliv zabývat skutečným stavem věci. Ačkoliv vlastníkem zvířat byly jiné osoby, byla tato zvířata chována na půdních blocích žalobkyně, což plyne z pastevního deníku a celé řady dalších důkazních prostředků, jež žalobkyně správním orgánům předložila. Městský soud se s argumentací žalobkyně neztotožnil, potvrdil názor správních orgánů, že při výpočtu intenzity chovu lze vycházet pouze z údajů obsažených v ústřední evidenci hospodářských zvířat, a žalobu rozsudkem ze dne 11. 11. 2010, čj. 6 Ca 240/2007 - 175, zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Ve včas podané kasační stížnosti žalobkyně namítla, že názor městského soudu je sice formálně možnou, ale ústavně zcela nepřijatelnou interpretací § 3 odst. 4 písm. b) zákona o zemědělství. Principiálně textualistický výklad bez zohlednění systematických souvislostí a reálného naplnění podmínek pro dotaci může vést k absurdním důsledkům, neboť dotaci by tak mohl obdržet ten, kdo fakticky zvířata nechoval, avšak skot měl

zaevidován v ústřední evidenci. Pro neposkytnutí dotace v projednávaném případě nesvědčí podle žalobkyně rozumný důvod ani účel zákona v situaci, kdy v průběhu správního řízení došlo k důkaznímu posunu, z nějž je zřejmé, že stav evidence je toliko formální vadou a že zákonné předpoklady pro přiznání dotace naplněny ve skutečnosti byly. Žalobkyně se ptá po účelu dotace a odpovídá si tak, že kdo splní fakticky podmínky, tj. chová skot na zemědělské ploše, měl by dotaci obdržet, když navíc v součinnosti se správním orgánem učiní úkony pro to, aby se faktický stav a zápis v evidenci shodoval. Formalistická interpretace je v daném případě nepostačující a ve svých důsledcích protiústavní, k čemuž žalobkyně odkazuje na řadu rozhodnutí Ústavního soudu. Účelem výkladu je podle žalobkyně eliminovat nepříznivé důsledky zasahující do základních práv soukromé osoby, což v daném případě představuje základní právo legitimního očekávání. Princip proporcionality vyžaduje, aby zásahy do základního práva na legitimní očekávání byly minimalizovány na nejnižší možnou míru, což se v daném případě nestalo. Žalobkyně přitom předložila dostatek důkazních prostředků o tom, že podmínky pro přiznání dotace splnila.

[6] V další námitce žalobkyně uvedla, že nedostatek v evidenci skotu na upozornění správního orgánu odstranila, takže v době přezkumu rozhodnutí fondu již byl naplněn soulad faktického stavu se stavem v centrální evidenci. Žalovaný neměl vycházet ze stavu evidence ke dni rozhodnutí fondu, nýbrž měl přihlédnout i k tomu, co vyšlo najevo v odvolacím řízení. V době, kdy žalovaný přiznával právo, bylo vše na straně žalobkyně v pořádku, avšak žalovaný k tomu nepřihlédl, s námitkami se nevypořádal a jeho rozhodnutí je tak pro žalobkyni zcela nepochopitelné. Rozhodovací proces je podle žalobkyně v daném případě zatížen libovůlí, neboť správní orgán nepřihlédl ke všem důkazům, které měl k dispozici, a k objektivnímu stavu, čímž porušil § 2 odst. 4, § 3 a § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 sb., správní řád.

[7] Z těchto důvodů žalobkyně navrhla, aby Nejvyšší správní soud usnesení (pozn. soudu: správně rozsudek) Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své vyjádření k žalobě s tím, že na svém rozhodnutí trvá. Žalovaný dále konstatoval, že žalobkyně je registrována v ústřední evidenci hospodářských zvířat podle § 23 zákona č. 154/2000 Sb., o šlechtění, plemenitbě a evidenci hospodářských zvířat a o změně některých souvisejících zákonů (plemenářský zákon), až od 23. 11. 2006 a ke dni 29. 11. 2006 byla na hospodářství žalobkyně převedena zvířata, u nichž tvrdila, že byla předmětem smlouvy o spolupráci. K tomu bylo v rámci odvolacího řízení zjištěno, že totožná hospodářská zvířata deklaruje ke svým žádostem o dotace pro rok 2006 jak žalobkyně, tak společnost IMPOL s. r. o. Žalobkyně tak v rozhodném období neměla v evidenci zvířat evidována žádná zvířata ani hospodářství a z těchto důvodů bylo konstatováno nesplnění podmínky intenzity chovu hospodářských zvířat. Na základě těchto skutečností žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud úvodem konstatuje obecné pravidlo, že na dotaci nebo návratnou finanční výpomoc není právní nárok, pokud zvláštní právní předpis nestanoví

jinak (§ 14 odst. 1 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů). V přezkoumávaném případě však právní nárok na poskytnutí vyrovnávacího příspěvku (jenž je, ekonomicky vzato, dotací) zakládá § 11 nařízení vlády č. 241/2004 Sb., a to s ohledem na zákonné zmocnění plynoucí z § 2c odst. 1 písm. a) a odst. 5 zákona o zemědělství. Nárok nicméně vzniká jedině za předpokladu, že žadatel splní podmínky v tomto nařízení uvedené. Z hlediska soudního přezkumu lze tedy uzavřít, že rozhodnutí o (ne)poskytnutí příspěvku je rozhodnutím dotýkajícím se sféry veřejných subjektivních práv jeho adresáta a podléhá tedy kognici správního soudnictví.

[10] Zákon o zemědělství v rámci obecné úpravy poskytování dotací v § 3 odst. 4 písm. b) stanoví, že *jestliže se dotace poskytuje, případně podmínka jejího poskytnutí se vztahuje na hospodářské zvíře, při rozhodování o poskytnutí dotace vychází příslušný orgán z ústřední evidence jednotlivých druhů hospodářských zvířat vedené podle zvláštního právního předpisu*. Zvláštním právním předpisem zde přitom zákon o zemědělství rozumí jednak plemenářský zákon, jednak jeho prováděcí vyhlášku č. 136/2004 Sb., kterou se stanoví podrobnosti označování zvířat a jejich evidence a evidence hospodářství a osob stanovených plemenářským zákonem. Pro konkrétní dotaci v projednávaném případě je pak určující úprava v nařízení vlády č. 241/2004 Sb. Podle § 15 písm. a) nařízení vlády se *vyrovnávací příspěvek neposkytne, zjistí-li Fond, že žadatel porušil podmínku uvedenou v § 13 odst. 1 písm. b) bodu 2*. Podle tohoto ustanovení se *vyrovnávací příspěvek poskytne, jestliže žadatel v kalendářním roce, ve kterém má být poskytnut vyrovnávací příspěvek, dodržuje intenzitu chovu hospodářských zvířat vyjmenovaných v příloze č. 4 k tomuto nařízení chovaných žadatelem v přepočtu na průměr za období od 1. ledna do 31. srpna v intervalu 0,15 až 1,5 velké dobytčí jednotky na každý ha zemědělské půdy obhospodařované žadatelem a vedené v evidenci půdy, nejde-li o zemědělské hospodaření v ochranných pásmech 1. stupně stanovených k ochraně vydatnosti, jakosti nebo zdravotní nezávadnosti vodních zdrojů povrchových nebo podzemních vod určených pro zásobování pitnou vodou*. Konečně podle § 13 odst. 3 předmětného nařízení vlády se *průměrná intenzita chovu hospodářských zvířat žadatele podle odstavce 1 písm. b) bodu 2 stanoví jako aritmetický průměr jednotlivých intenzit chovu hospodářských zvířat zjištěných za příslušné kalendářní měsíce daného období. Intenzita chovu hospodářských zvířat v příslušném kalendářním měsíci se vypočte jako podíl počtu žadatelem chovaných velkých dobytčích jednotek zvířat k dvacátému dni tohoto měsíce zjištěný na základě údajů z informačního systému ústřední evidence hospodářských zvířat, popřípadě u hospodářských zvířat neevidovaných v informačním systému ústřední evidence hospodářských zvířat na chovatele zjištěný jiným způsobem, a výměry zemědělské půdy užívané tímto žadatelem k dvacátému dni tohoto měsíce zjištěné na základě údajů evidence půdy*.

[11] Výkladem těchto ustanovení se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 21. 10. 2008, čj. 2 As 2/2008 - 55 (dostupný na www.nssoud.cz): „*Vycházel-li žalovaný při posuzování intenzity chovu hospodářských zvířat, resp. při zjišťování uživatelských vztahů ke stěžovatelem uváděným půdním blokům, pouze a jen z údajů v evidenci půdy, byla v daném případě naplněna formální (a současně kumulativní) podmínka aplikace ustanovení § 13 odst. 1 písm. b) bod 2 nařízení. Pokud by správní orgány přihlédly k tomu, že stěžovatel fakticky užíval i jiné, v evidenci neuvedené, půdní bloky, překročil by meze, které mu zákon stanoví, a své rozhodnutí by zatížil nezákonností. Ustanovení § 13 odst. 1 písm. b) a § 13 odst. 3 nařízení proto nedává žalovanému žádný prostor pro dokazování faktického užívání půdních bloků, neboť za rozhodné stanoví jedině údaje v evidenci půdy. Tento postup je současně i souladný s*

požadavkem rovného zacházení se všemi žadateli, stejně jako s principem předvídatelnosti rozhodování správního orgánu. Jinými slovy, pokud by žalovaný i jen v případě jediného žadatele přihlédl při výpočtu intenzity chovu hospodářských zvířat k půdním blokům užívaným jen fakticky (a nikoli formálně evidovaným v evidenci), musel by stejně postupovat i v ostatních případech. To by mohlo do jeho rozhodovací činnosti vnést problémy zejména tehdy, pokud by si faktické užívání jednoho půdního bloku nárokovalo více žadatelů současně. Vzhledem k tomu, že žalovaný není orgánem povolaným k řešení soukromoprávních sporů, jen obtížně by v kolizních případech mohl závazně určit, kterému žadateli faktické užívání půdního bloku svědčí. Proto také má požadavek na ohlášení a uchování informace v evidenci půdy o tom, kdo je uživatelem konkrétního půdního bloku, své logické opodstatnění a legitimitu.“

[12] Citovaný rozsudek se sice zabýval otázkou prokazování a evidence užívání půdních bloků, zatímco v nyní projednávaném případě je předmětem sporu otázka evidence a chovu hospodářských zvířat, nicméně ve skutečnosti se jedná o dvě strany téže mince. Měsíční intenzita chovu hospodářských zvířat, jež je základem pro výpočet intenzity chovu pro účely § 13 odst. 1 písm. b) bod 2 nařízení vlády č. 241/2004 Sb., se podle § 13 odst. 3 téhož nařízení vypočte jako podíl chovaných velkých dobytčích jednotek zvířat a půdních bloků v hektarech. Jestliže u obou těchto veličin předvídá nařízení vlády jejich zjišťování z evidence a jestliže u jedné z nich (půdních bloků) zdejší soud se shora uvedených důvodů vyloučil možnost prokazovat její množství jinak, není rozumného důvodu postupovat odlišně v případě veličiny druhé.

[13] Pro zvolení jiného přístupu v případě zjišťování počtu velkých dobytčích jednotek zvířat nepřesvědčily zdejší soud ani argumenty žalobkyně obsažené v kasační stížnosti. Žalobkyně vytýká městskému soudu především přílišný formalismus a textualismus při výkladu relevantního práva. Aprobace formálního přístupu žalovaného k žádosti o vyrovnávací příspěvek na základě údajů v informačním systému ústřední evidence hospodářských zvířat může k takovému závěru svádět; je to však závěr přinejmenším předčasný, který pomíjí systematiku a účel právní úpravy. Na věc totiž nelze nahlížet pouze izolovaným pohledem žadatele o vyrovnávací příspěvek, který relativně přesvědčivě tvrdí, že skutečný stav musí mít přednost před stavem formálním obsaženým v informačním systému ústřední evidence. Před přijetím závěru o formalistickém přejímání údajů z této evidence, které jsou – nebo byly – v rozporu se skutečností, je třeba zkoumat právní úpravu a účel této evidence.

[14] Právní základ informačního systému ústřední evidence spočívá v § 23b plemenářského zákona, podle nějž se jedná o informační systém veřejné správy zajišťující shromažďování, zpracovávání, používání, poskytování, zpřístupňování a uchovávání údajů ústřední evidence. Ustanovení § 2 odst. 1 písm. n) téhož zákona definuje ústřední evidenci jako *komplexní databázi, která zahrnuje údaje o původu, pohlaví, identifikačních číslech, počtech, přemisťování a změnách jedinců, stád nebo hejn jednotlivých druhů evidovaných zvířat, dále údaje o hospodářstvích, chovatelích, provozovatelích jatek, provozovatelích líhní s jednorázovou kapacitou větší než 1000 kusů násadových vajec, provozovatelích shromažďovacích středisek, osobách, které jako podnikatelé přímo nebo nepřímo nakupují a prodávají skot, prasata, ovce a kozy, mají pravidelný obrat těchto zvířat, která během 30 dnů znovu prodají, nebo je přemístí z jedněch prostorů do jiných prostorů anebo přímo na jatky, přičemž tyto jiné prostory nebo jatky nejsou v jejich vlastnictví, a které jsou pro tuto činnost*

schváleny a registrovány, dopravcích, kteří jako podnikatelé přepravují evidovaná zvířata, uživatelských zařízeních a asanačních podnicích.

[15] Chovateli evidovaných zvířat [tedy i turů - § 1 odst. 1 písm. c) a d) plemenářského zákona] potom plemenářský zákon mimo jiné ukládá v § 23 odst. 1 *povinnost evidovat u pověřené osoby všechna svá hospodářství spolu s identifikačními údaji o své osobě a veškeré změny nastalé po dni zaevidování v rozsahu, způsobem a v termínech stanovených vyhláškou*, jakož i *vést ve stájovém registru údaje stanovené vyhláškou a uchovávat je nejméně po dobu 3 let ode dne posledního záznamu a předávat pověřené osobě správné a úplné údaje stanovené vyhláškou, a to způsobem stanoveným touto vyhláškou*. Vyhláška č. 136/2004 Sb. pak obsahuje postupy při registraci hospodářství a chovatelů včetně hlášení změn v těchto údajích a hlášení o narození zvířat, jejich úhynu, ztrátě, utracení a přemístění pověřené osobě. Podle důvodové zprávy k návrhu plemenářského zákona toto ustanovení *„vychází jednak z povinnosti pro chovatele nově zakotvené v zákoně č.166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (veterinární zákon) [§ 5 odst. 1 písm. f)], týkající se identifikace a evidence zvířat, jednak plně koresponduje s požadavky příslušných předpisů ES (92/102/EEC, 92/354/EEC, 93/623/EEC, 820/97/EEC, 2629/97/EEC, 2630/97/EEC). Plnění těchto povinností má zajistit identifikaci a žádoucí přehled o všech vyjmenovaných zvířatech, chovaných v jednotlivých chovech, hospodářstvích a o jejich přemisťování, který je nutný z pohledu sledování nákazové situace v rámci České republiky i celého světa. Současně jsou v rámci databáze ústřední evidence jednotlivých zvířat shromažďována a využívána i data z oblasti plemenářské práce“* (tisk č. 500/0, Poslanecká sněmovna, III. volební období, digitální repozitář, www.psp.cz).

[16] Z citované právní úpravy plyne, že účelem evidence je zejména usnadnění chovu, přesunů, a obchodování s hospodářskými zvířaty v rámci vnitřního trhu Evropské unie včetně získávání unijních podpor chovu, monitoring výskytu a šíření případných nákaz a zajištění dat z oblasti plemenářství. Stanovení evidenčních povinností chovatelům se v tomto ohledu jistě jeví legitimním. Jestliže však chovatelé již mají ze zákona povinnost evidovat hospodářská zvířata a veškeré změny hlásit pověřené osobě (lhůty stanovuje vyhláška č. 136/2004 Sb. zpravidla v délce sedmi dnů – viz např. § 29 odst. 10, § 35 odst. 4 vyhlášky), pak je jistě rozumné a nanejvýš ekonomické využít takovou evidenci v případech, kdy by jinak bylo nutno již jednou evidované údaje znovu zjišťovat. Pokud tedy nařízení vlády č. 241/2004 Sb. stanovilo jako podmínku poskytnutí vyrovnávacího příspěvku určitou intenzitu chovu hospodářských zvířat, přičemž pro výpočet této intenzity je nutné zjistit počet velkých dobytčích jednotek chovaných žadatelem o vyrovnávací příspěvek v určitém období, ale současně tento počet již vyplývá z informačního systému ústřední evidence, je zcela legitimní a nikoliv formalistické uložit orgánu posuzujícímu žádosti o vyrovnávací příspěvek (fondu), aby pro výpočet intenzity chovu použil právě data z této evidence. Tato koncepce je odrazem racionální úvahy, že na vyrovnávací příspěvek (dotaci) jako dobrodiní státu by měl mít nárok ten žadatel, který splní státem stanovené podmínky; jestliže určitá podmínka (intenzita chovu) staví na splnění zákonné povinnosti žadatele (evidenční povinnosti), musí jít nesplnění této zákonné povinnosti a s tím související nesplnění podmínky pro poskytnutí vyrovnávacího příspěvku výhradně k tíži žadatele.

[17] Výše bylo uvedeno, že zákonná evidenční povinnost stíhá chovatele; ustanovení § 2 odst. 1 písm. d) plemenářského zákona přitom chovatelem rozumí každého, *kdo zvíře nebo zvířata vlastní nebo drží, anebo je pověřen se o ně starat, ať již za úplatu nebo bezúplatně, a to i na přechodnou dobu*. V projednávaném případě je zřejmé, že žalobkyně byla chovatelem, neboť byla pověřena starat se o zvířata společnosti IMPOL s. r. o., resp. pana R. D. V okamžiku, kdy se žalobkyně chovatelem stala, vznikla ji evidenční povinnost, a to bez ohledu na to, že vlastníkem chovaných zvířat byla společnost IMPOL s. r. o., resp. před ní pan R. D. To vyplývá z povinnosti chovatele evidovat u pověřené osoby své hospodářství, kterým plemenářský zákon v § 2 odst. 1 písm. p) rozumí *jakoukoliv stavbu, zařízení nebo místo na území jednoho katastrálního území obce, kde jsou evidovaná zvířata držena, včetně chovu pod širým nebem*. Zde je jasně patrný důraz zákonodárce na fakticitu chovu – hospodářská zvířata tedy mají být evidována u toho chovatele, který je fakticky chová na svém hospodářství, byť by jejich vlastníkem byla jiná osoba.

[18] Výklad provedený správními orgány a městským soudem nelze v tomto ohledu považovat za formalistický, neboť je systematicky a teleologicky svázán s evidencí podle plemenářského zákona. Kromě důvodů uvedených ve výše citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, čj. 2 As 2/2008 - 55, lze tedy konstatovat, že plní-li si žadatel o vyrovnávací příspěvek své zákonné evidenční povinnosti chovatele podle plemenářského zákona, nemůže vůbec vzniknout potřeba prokazovat počet chovaných velkých dobytčích jednotek jinak než prostřednictvím informačního systému ústřední evidence. Právě na plnění těchto zákonných povinností chovatelů je založena podmínka a procesní postup pro přiznání vyrovnávacího příspěvku obsažený v § 13 odst. 1 písm. b) bod 2 ve spojení s odst. 3 nařízení vlády č. 241/2004 Sb. Soudu se proto jeví nespravedlivým, aby žadatel o vyrovnávací příspěvek, který si tyto své zákonné povinnosti chovatele neplní, měl nárok na jiný procesní postup správního orgánu rozhodujícího o dotaci. Fond proto při výpočtu intenzity chovu hospodářských zvířat podle § 13 odst. 3 nařízení vlády č. 241/2004 Sb. vychází pouze z počtu velkých dobytčích jednotek chovaných žadatelem zjištěného na základě údajů z informačního systému ústřední evidence hospodářských zvířat; faktickému chovu jiných zvířat nelze při výpočtu intenzity chovu hospodářských zvířat přihlížet.

[19] Ze správního spisu i z vyjádření žalobkyně vyplývá, že poté, co se žalobkyně stala chovatelem, nesplnila svoji zákonnou evidenční povinnost a nezaevidovala u pověřené osoby své hospodářství s hospodářskými zvířaty, která na něm chovala. Tuto svoji povinnost splnila až dne 23. 11. 2006, resp. 29. 11. 2006. V rozhodném období pro výpočet intenzity chovu, které je stanoveno v § 13 odst. 1 písm. b) bod 2 nařízení vlády č. 241/2004 Sb. v rozmezí 1. ledna až 31. srpna proto na sebe neměla v informačním systému ústřední evidence evidované žádné velké dobytčí jednotky. Fond byl proto oprávněn uzavřít, že žalobkyně požadovanou intenzitu chovu nesplnila a vyrovnávací příspěvek jí nepřiznat. Nepochybil však ani žalovaný, když postup fondu potvrdil: pro přiznání vyrovnávacího příspěvku je zcela irelevantní, zda žalobkyně svoji evidenční povinnost splnila v průběhu odvolacího řízení, neboť tím nemohla zpětně doplnit chybějící údaje za období od 1. ledna do 31. srpna 2006. Žalovaný rovněž neměl sebemenší důvod zabývat se důkazními prostředky, jež žalobkyně k odvolání připojila, neboť jak bylo uvedeno výše, pro výpočet intenzity chovu je rozhodující stav v informačním systému ústřední evidence. Argumentace žalobkyně v kasační stížnosti je ostatně jako celek založena na předpokladu,

že žalobkyně může následně předkládanými důkazy zhojit své pochybení v evidenci, což však nelze připustit, jelikož by se jednalo o nedůvodné zvýhodňování žalobkyně oproti ostatním žadatelům o vyrovnávací příspěvek. Názor žalobkyně, že na peněžitou podporu ze strany státu má nárok každý, kdo fakticky splní podmínky pro její přiznání, nelze akceptovat, neboť stát je oprávněn stanovit podmínky pro poskytnutí takové podpory, a to i podmínky značně formální, při jejichž nesplnění podporu nepřizná. V projednávaném případě navíc o ryze formální podmínce hovořit nelze, jelikož údaje z informačního systému ústřední evidence jsou výrazem plnění či neplnění zákonných povinností žalobkyně.

[20] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s žalobkyní v názoru, že výklad provedený městským soudem je protiústavní a v rozporu s rozhodnutími Ústavního soudu (plenární usnesení ze dne 7. 9. 2010, sp. zn. ÚS 34/09, nález ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, nález ze dne 20. 1. 2000, sp. zn. III. ÚS 150/99, nález ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. IV. ÚS 1735/07, nález ze dne 2. 11. 2009, sp. zn. II. ÚS 2048/09 a nález ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 3336/09). Výše uvedená argumentace podle mínění zdejšího soudu není sofistikovaným zdůvodňováním zjevné nespravedlnosti založeným na doslovném znění zákona; naopak v projednávaném případě by bylo zjevně nespravedlivé, pokud by žalobkyni bylo umožněno získat vyrovnávací příspěvek přes to, že nesplnila své zákonné povinnosti. Nejvyšší správní soud se rovněž nedomnívá, že by městský soud svým výkladem porušil právo žalobkyně na legitimní očekávání. Jak povinnost zaevidovat hospodářství a chovatele, tak i podmínky poskytnutí vyrovnávacího příspěvku včetně výpočtu intenzity chovu byly jasně seznatelné z příslušné právní úpravy. Jestliže žalobkyně nesplnila podmínky pro přiznání vyrovnávacího příspěvku, nemohlo jí vzniknout legitimní očekávání, že jí bude vyrovnávací příspěvek vyplacen. Legitimní očekávání jí nemohlo vzniknout ani na základě dopisu Zemědělské agentury a pozemkového úřadu Bruntál ze dne 7. 11. 2006, v němž byla žádána pouze o kontrolu rodného čísla a identifikačního čísla v ústřední evidenci. Ani tyto námitky proto nejsou důvodné.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Žalobkyně tedy se svými námitkami neuspěla; jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozsudku z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[22] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné účelně vynaložené náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. května 2011

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu